

Μηλιαρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀ γ ρ ᾶ μ π ε λ η, ἀ γ ρ ι ο χ ε -
λ ι δ ρ ο ν ι ᾶ, ἀ μ π ε λ ῖ ν α, κ λ η μ α τ σ ῖ δ α, μ ᾶ η ς,
χ ε λ ι δ ρ ο ν ι ᾶ.

γλυκιέρα ἡ, Εὐβ. (Αἰδηψ.).

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ὁ, ὡς οὖσ. νοουμένου, καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -έ ρ α, κατ' ἀναλογ. πρὸς τὰ ἁ λ α τ ι έ ρ α,
ζ α χ α ρ ι έ ρ α, κ α φ ε τ ι έ ρ α κ.τ.τ.

Τὸ σκεῦος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέτουν τὸ γ λ υ κ ὁ, τὸ γλυ-
κὺ, ἐκ φρούτων συνήθως ἢ καρπῶν, παρασκευάσμα.

γλυκίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ.ά.) γλυκί-
ζω βόρ. ἰδιώμ. γλυκίω Πόντ. (Ἰνέπ.) Μέσ. γλυκίμαι
Πόντ. (Οἶν.).

Τὸ ἀρχ. γ λ υ κ ῖ ζ ω.

Α) Ἀμετ., καθίσταμαι γλυκὺς ἢ ὑπόγλυκος εἰς τὴν γεῦσιν
κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.): Τὸ φατ γλυκίζει (ἔχει γλυκεῖαν
γεῦσιν) κοιν. Νὰ γλυκίσ'νε τὸ σταφύλια Θράκ. (Στέρν.)
Γ'λυκίζ' τὸ σταφύλ' (ὠριμάζει καὶ συνεπῶς γίνεται γλυκὺ)
Τῆν. Τ' ἀπίδ' γλυκίζ' Τραπ. || Ἰσμ.

Πάρα πολλὴ τὴ ζάχαρη βάρ' του γιὰ νὰ γλυκίζη,
νὰ μὴ μοῦ παραπονεθῇ ποὺ τὴν καρδιά μ' ἐγγίξει
(ἐκ μοιρολ.) Νίσυρ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Γεωπ. 6,12,1
«εἰς τὸν μετρητὴν κοτύλην ὄξους γλυκίζοντος βάλε». Β) Με-
ταφ., καθίσταμαι ἡπιώτερος, ἐπὶ ἄλγους Ρόδ.: Γλυκίζουν οἱ
πόντοι. Συνών. φρ. γ λ υ κ α ῖ ν ε ι - μ α λ α κ ῶ ν ε ι ὁ π ὁ -
ν ο ς.

Β) Μεταβ., 1) Καθιστῶ τι γλυκὺ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Β) Με-
ταφ., συμφέρω, ἀποφέρω εἰς τινὰ κέρδος, ὠφέλειαν Ρόδ.:
Γ'λυκίζει με ἡ δουλειὰ (ἔχω κέρδη ἐκ τῆς ἐργασίας μου, μὲ
συμφέρει). Γ'λυκίζει τον κ' ἐν μιᾷ. γ) Παρέχω τέρψιν, εὐ-
χαρίστησιν Ἀμοργ.: Ἀπάνω ποὺ μὲ γλύκισεν ὁ ὕπνος, ἐνε-
τριχιάστηκα (= ἀνατρίχισα). 2) Γ λ υ κ α ῖ ν ω 4, τὸ ὅπ.
βλ. Πόντ. (Ἰνέπ. Κοτύωρ. Τραπ.) 3) Προσφέρω γλύκισμα
Στερελλ. (Ἀστακ. Ἀχυρ.): Τ' γλυκίζ'ρι κὶ τ' φ'λεῦ'ρι ἔνα
ζιβγάρ' σκαλτοῦνιᾶ ἢ ἔνα μαντήλ' Ἀχυρ. Γ'λυκίζοντι οὐλ'
οἱ καλισμέ' κ' εὐχοντι αὐτόθι. Νὰ γλυκίσ'ρι τ' νύφ' (= νὰ
τῆς φέρουν τὰ γλυκὰ) Ἀστακ. 4) Ἡ μετοχ. γ λ υ κ ι σ μ έ -
ν η ὡς οὖσ. κατ' εὐφημισμὸν, ἢ ἐπιληψία Ἀντίπαξ. Ἐρεικ.
Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Τὸν ἔπιακε ἡ γλυκισμένη
τὸ Στεφανῆ μου καὶ τὸν ἔχασα Μαθράκ. Συνών. βλ. εἰς λ.
γ λ υ κ ὁ ς Γ6α. β) Ἡ μετοχ. γ λ υ κ ι α σ μ έ ν ο ς, κατ'
εὐφημισμ. ἐπίσης, ὁ ἐπιληπτικὸς Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ.
Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Ἐφτακε ὁ γλυκισμένος ὁ ἀφέντης
τοῦ πὸ τ'ς Ὁθωνοὺς καὶ τό πιακε τὸ παιδί μου καὶ μοῦ
τὸ βάρησε (ἀφέντης = πατέρας, τὸ βάρησε = τὸ ἔδειρε)
Ἐρεικ. Συνών. γ λ υ κ ι ᾶ ρ η ς 2, σ υ γ ε ν ι κ ι ᾶ ρ η ς.

γλυκίλα ἡ, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς, κατὰ τὰ ξ ι ν ὁ ς - ξ ι ν ῖ λ α,
π ι κ ρ ὁ ς - π ι κ ρ ῖ λ α κ.τ.τ. Βλ. καὶ Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ
2,247.

Ἡ ἰδιότης τοῦ γλυκέος, ἡ γλυκεῖα γεῦσις.

γλυκίσκομαι Πόντ. γλυκίσκουμαι Πόντ. (Ἰμερ. Κε-
ρασ. Ματζούκ. Τραπ.) Ἀόρ. ἐγλυκίστα Πόντ.

Κατὰ μετασχημ. ἐκ τοῦ γ λ υ κ ῖ ο μ α ι, διὰ τὸ ὅπ. βλ.
γ λ υ κ ῖ ζ ω, κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -ί σ κ ο μ α ι.

Α) Ἀμτβ., καθίσταμαι γλυκὺς Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Β) Μετβ., ἐθίζομαι εἰς τι γλυκὺ ἢ εὐχάριστον Πόντ. (Ἰ-

μερ. Κερασ. Ματζούκ. Τραπ.): Ἐγλυκίστες τὰ μῆλα Κερασ.
Τραπ. Ἐγλυκίστην τὸ φίλεμαν καὶ πάντα θέλ' νὰ φιλήῃ ἀτεν
αὐτόθι. Ἐγλυκίστην ἀτο κι ἄλλο ὀπίσ' κι πάει Ἰμερ. Συνών.
γ λ υ κ α ῖ ν ω.

γλυκιστικὸς ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γλυκιστικὸν Πόντ. (Χαλδ.)
γλυτθιστικὸν Κύπρ. (Γερμασ. Πρόδρομ.) Πόντ. (Χαλδ.)
γλυτθιστικά τά, Κύπρ. (Γερμασ.) Πρόδρομ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ι σ τ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ι κ ὁ ς.

Ὡς οὖσ., κατ' οὐδ. γένος καὶ συνήθως εἰς τὸν πληθ. 1) Πᾶν
γλυκὺ πρᾶγμα Πόντ. (Χαλδ.): Θέλ' πάντα νὰ ἔχ' γλυκιστικά
νὰ γλυκαίῃ τὸ στόμαν ἀτ'. 2) Γλυκύσματα, οἰκιακῆς συνή-
θως παρασκευῆς Κύπρ. (Γερμασ.): Ἐν ἐκάμαμεν γλυτθι-
στικά φέτι τέσ Σήκωσες (= Ἀπόκρεω) Γερμασ. Σὰν ἐπῆεν
τὸ βασιλόπουλον, ἐζήτησε κόλον ἴωρικά, γλυκιστικά εἰς
τὰ μερ' καὶ (κόλον ἴωρικά = ἄβγά, μερ' καὶ = μηροὶ) Κύπρ.

γλυκιστὸς ἐπίθ. ἐνιαχ. πληθ. γλυτθιστὰ τά, Κύπρ.
(Γερμασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ῖ ζ ω.

Εἰς τὸ οὐδ. καὶ κατὰ πληθ. ὡς οὖσ. λαμβανόμενον, εἶδος
γλυκύσματος, σχήματος ρομβοειδοῦς, παρασκευαζομένου
κατ' οἶκον ὑπὸ τῶν γυναικῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀπό-
κρεω.

γλυκίτης ὁ, Χάλκ. γλυτσίτης Κρήτ. (Ἀποκόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ η ς

1) Εἶδος ἀγρίου φυτοῦ τῆς οἰκογενείας τῶν Ψυχανθῶν,
τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ τὸ φυτὸν φ ᾱ β α Χάλκ. 2) Εἶδος
φαγωσίμου ἀμυγνίτου Ἀποκόρ.

γλυκίτσα ἡ, Χίος (Μάρμαρ.)

Ἐκ τοῦ θηλ. γ λ υ κ ε ῖ ᾶ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ υ κ ὁ ς,
καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ α.

Ἡ δερματικὴ ἀσθένεια Ἑρπης ὁ ἐπιχειλῖος: Ἰσμ.

Ἀφέντης μας ὁ βασιλεὺς καλεσματοῦν εἶχε.

Ὁλ-λον τὸν κόσμον τὸν καλ-λεῖ κι ὀλ-λην τὴν οἰκουμένην
καὶ τὴ γλυκίτσα δὲν καλ-λεῖ, γιὰτὶ τσιλ-λᾶ, γιὰτὶ βρω-
μεῖ,

γιὰτὶ τὸν κόσμον ἀνοστεῖ

(ἐξ ἐπωδ.) Συνών. μ π ο ὕ ζ ι α σ μ α, ξ έ χ υ σ μ α.

γλυκίωνω ἐνιαχ. γλυτθίωνω Καλαβρ. (Κοντοφ.) Μέσ.
γλυκίωνομαι Πελοπν. (Λαγκάδ.) — Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4,
132.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς.

1) Γ λ υ κ α ῖ ν ω, τὸ ὅπ. βλ., Καλαβρ. (Κοντοφ.) 2) Μέσ.,
συνηθίζω εἰς τὸ γλυκὺ ἢ εὐχάριστον Πελοπν. (Λαγκάδ.) —
Ν. Πολίτ., Παροιμ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἐγλυκιώθ' ἡ γριὰ 'ς τὸ μέλι | καὶ τρώει καὶ τὸ κου-
βέλι

(δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπέτυχον κάποτε κάποιαν χάριν καὶ
εἰς τὴν συνέχειαν ζητοῦν τὴν ἐπανάληψιν τῆς) ἐνθ' ἄν.

γλυκο-

Θέμα τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς.

Συντίθεται ὡς α' συνθετικὸν 1) Μὲ οὐσιαστικὰ διὰ τὸν
σχηματισμὸν οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων καὶ φανερώνει ὅτι τὸ
δεύτερον συνθετικὸν ἔχει γλυκεῖαν γεῦσιν, ὅπως γλυκάπιδο,

γλυκάχλαδο, γλυκοκάλαμο, γλυκοκαλάμποκο, γλυκοκέρασσο, γλυκοκολόκυθο, γλυκοκύνωνο, γλυκολάχανο, γλυκολέμονο, γλυκόμηλο, γλυκοπατάτα, γλυκοπέπονο, γλυκορράδιο, γλυκόριζα, γλυκορροδιά, γλυκοστάφυλο, γλυκόσυκο, γλυκοκούκουττος, γλυκόπιτος, γλυκοπύρηνος, γλυκοφάγωτος, γλυκόχυμος κ.τ.τ. 2) Με ουσιαστικά ή ρήματα δια τὸν σχηματισμὸν ἐπιθέτων τὰ ὅποια φανερώνουν αὐτὸν ὁ ὁποῖος ἔχει εὐάρεστον, γλυκὺ τὸ σημαίνονμενον ἀπὸ τὸ δεύτερον συνθετικόν, ὅπως γλυκοθώρητος, γλυκόλαλος, γλυκομίλητος, γλυκόστομος, γλυκόφωνος, γλυκόχρωμος κ.τ.τ. 3) Με ἐπίθετα δια τὸν σχηματισμὸν ἐπιθέτων τὰ ὅποια φανερώνουν αὐτὸν ὁ ὁποῖος ἔχει, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν σημασιμένην ιδιότητα, καὶ τὴν γλυκύτητα ἢ τὴν ἀπόκλινσιν πρὸς τὸ γλυκὺ, ὅπως γλυκάλμυρος, γλυκάνοστος, γλυκογάλαξος, γλυκόξινος, γλυκόπικρος. 4) Με ἐπίθετα δια τὸν σχηματισμὸν ἐπιθέτων τὰ ὅποια φανερώνουν αὐτὸν ὁ ὁποῖος ἔχει μειωμένην τὴν σημασιμένην ιδιότητα ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ, ὅπως γλυκανάλατος, γλυκοκίτρινος, γλυκόμαυρος, γλυκομελάχρινος, γλυκόξανθος. 5) Με ρήματα δια τὸν σχηματισμὸν ρημάτων τὰ ὅποια φανερώνουν ὅτι τὸ ὑποκείμενον ἐνεργεῖ με ἀπαλότητα, ἡπιότητα, ἡρεμίαν, τρυφερότητα, γλυκύτητα, ὅπως γλυκαγκαλιάζω, γλυκανασαίνω, γλυκοθυμοῦμαι, γλυκοποτίζω, γλυκοσβήνω, γλυκοσφίγγω, γλυκοτρομάζω, γλυκοχαιδεύω, γλυκοχαιρετῶ, γλυκοφωνάζω κ.τ.τ. 6) Με ουσιαστικά δια τὸν σχηματισμὸν ουσιαστικῶν τὰ ὅποια φανερώνουν τὸν πολὺ ἀγαπητόν, τὸν προσφιλέ, ὅπως γλυκαδερφός, γλυκαφέντης, γλυκογιός, γλυκοκόρη, γλυκοπέριδικα κ.τ.τ.

γλυκοαίματος ἐπίθ. κοιν. γλυκοαίματος βόρ. ιδιῶμ. γλυκογαίματος Ἰόνιοι Νῆσ. Κύπρ. Σκυρ. γλυκονγαίματος Μακεδ. (Ἐπανομ.) Σαμοθρ. γλυκόαιμος Πελοπν. (Γαργαλ.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. αἷμα. Δια τὸν τύπ. γ λ υ κ ὸ αἷ μ ο ς πβ. γ α λ α ζ ὸ αἷ μ ο ς, δια τὸ ὅπ. βλ. γ α λ α ζ ὸ αἷ μ α τ ο ς.

A) Κυριολ. 1) Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔχει γλυκόγευστον αἷμα πολλὰ. *Εἶνι γλυκοαίματος κὶ τοὺν τσ'μπᾶν τὰ κ'φὰ* (ἀθόρυβα κουνούπια) Στερελλ. (Σπάρτ.) Συνών. κ α λ ὸ σ α ρ κ ο ς, κ α λ ὸ χ υ μ ο ς. Ἀντίθ. κ α κ ὸ σ α ρ κ ο ς, κ α κ ὸ χ υ μ ο ς, ξ ι ν ο αἷ μ α τ ο ς. 2) Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔχει, κατὰ τὴν πίστιν τοῦ λαοῦ, αἷμα γλυκὺ καὶ δι' αὐτὸ ἐπουλοῦνται ταχέως αἱ πληγαὶ τοῦ ἥπ. (Ζαγόρ.) κ.ἄ. Συνών. κ α λ ο αἷ μ α τ ο ς, κ α λ ὸ σ α ρ κ ο ς.

B) Μεταφ., αὐτὸς ὁ ὁποῖος προσελκύει τὴν συμπάθειαν, τὴν ἀγάπην, ὁ ἀξιέραστος διὰ τὴν, κατὰ τὴν λαϊκὴν πίστιν, γλυκύτητα τοῦ αἵματός του κοιν.: *Τὸν ἀγαποῦν ὅλες οἱ γυναικες· εἶναι γλυκοαίματος κοιν.* Δὲν εἶδα πιδ γλυκοαίματον ἄνθρωπο κοιν. *Γλυκοαίματ' εἶναι.* "Ολοὶ οἱ νιοὶ δοῦ χωριοῦ τσῆ κᾶνου βροξενιές Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Δὲν ἔχει πιδ γλυκοαίματον ἄνθρωπο. *Ποτὲς δὲν εὐρέθη γανεὶς νὰ πῇ τὸ κακὸ τζη αὐτόθ.* *Εἶναι γλυκοαίματος πολὺ· δὲν εἶδες πῶς τοὺς μαζεῦει τοὺς ἀνθρώπους κοντά του!* Πελοπν. (Αἰγιάλ.) *Γλυκοαίματό 'ναι τὸ σιχαμένο, κὶ ὅπου γὶ ἄ βάη, τ' ἀγαποῦνε Κρήτ.* (Μεραμβ.) *"Ε, μ' ἀγαπᾶν ἰμένα γλέπ'ς!* *Εἶμι γλυκονγαίματος Μακεδ.* (Ἐπανομ.) Αὐτὸς ᾧ εἶμι γλυκονγαίματος κὶ πάν' ἢ κόσμους 'ς τοῦ μαγαζὶ τ' (πάν' = πηγαίνει) Σαμοθρ. *"Η Χριστίν' ἀγαποῦσε τὴ Χρυσούλα, γιὰτ' ἦταν γλυκοαίματη, καλόβολη κ' εὐμορφη Γ. Ξενόπ., "Ο κακὸς δρόμ., 16. || "Ἄσμ.*

Τοῦ γλυκονγαίματος οἱ γροθιές, χὰδια καὶ κανακά-
ρια

Ἰόνιοι Νῆσ. || Ποίημ.

"Η πόρνη ἢ γλυκοαίματη, καὶ πῆρε σου τὸ νοῦ κὶ ἀνοίγοντας τὰ χέρια σου, γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃς ἔρριξες τ' ἄγιο κόνισμα 'ς τὰ σάπια τοῦ ἀνλακιοῦ Κ. Παλαμ., "Ασάλ. Ζωή², 67. Συνών. κ α λ ο αἷ μ α τ ο ς.

γλυκοαιματοσύνη ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ αἷ μ α τ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ω σ ύ ν η.

1) Ἡ κατὰ τὴν λαϊκὴν πίστιν γλυκεῖα γεῦσις τοῦ αἵματος κάποιου ἀτόμου, ἢ ὁποῖα προκαλεῖ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειαν: *Δὲν ἔχει ἄλλος ἄνθρωπος τὴ γλυκοαιματοσύνη τζη.* 2) Μετων., ἡ ιδιότης τοῦ γ λ υ κ ὸ αἷ μ α τ ο υ, τοῦ συμπαθητικοῦ, τοῦ ἀγαπητοῦ, ἢ ὁποῖα προέρχεται ἀπὸ τὴν κατὰ τινα τρόπον γλυκύτητα τοῦ αἵματός του: *Μωρ' εὐτά, παιδί μου, 'ναι γλυκοαιματοσύνες. Χίλια δυὸ κάνει κ' εὐτή, μὰ ποτὲ δὲν ἐλεήθηκεν ἓνας κακὸς λόος γιὰ λόου τζη* (ἐλεήθηκεν = ἐλέχθη). *Εἶδα γλυκοαιματοσύνη ἦτον εὐτή; Τσακωνοδαὶ βὲὰ ποῖος νὰ τὴ βρωτοπάρη.*

γλυκοανατέλλω Σ. Μαρτζώκ., Ποίημ., 118.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ ν α τ έ λ λ ω.

Ἀνατέλλω ἡπίως, ἡρέμως, κατὰ τρόπον ὁ ὁποῖος προκαλεῖ γλυκύτητα, τέρψιν: Ποίημ.

*"Οπου τὸ χάραμα γλυκοανατέλλει,
θέλω νὰ βροῖσκουμαι καὶ νὰ θωρῶ
τὸν ἥλιο ποὺ ἔξαφνα πρῶτα θὰ στέλλη
σ' ἐμὲ τὴ λάμψη του κ' ὕστερα ἐδῶ.*

γλυκοανεντρανήτος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκοντρανήτος Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ *ἀ ν ε ν τ ρ ᾶ ν η τ ο ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀ ν ε ν τ ρ ᾶ ν ι χ τ ο ς καὶ ἀ ν τ ρ ᾶ ν ι χ τ ο ς.

Αὐτὸς ὁ ὁποῖος προσβλέπει με ζωηρότητα καὶ γλυκύτητα, ἐπὶ ὀφθαλμῶν ἐνθ' ἄν.: "Ἄσμ.

Μάτια μου γλυκοντρανήτα καὶ σιανὰ 'ς τοῦ γνέμ-μαν, ποὺ πῆρετ' ἀποὺ πάνου μου ψυχὴν ζουὴν κὶ πνέμ-μαν. Λυκ. (Λιβύσσ.)

γλυκοαρραβωνιάζω ἐνιαχ. γλυκοαρριβωνιάζω Θεσσ. (Τρίκερ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ ρ ρ α β ω ν ι ᾶ ζ ω.

Τελῶ εὐχάριστον, γλυκὺν ἀρραβῶνα ἐνθ' ἄν.: "Ἄσμ.

Μάννα μου, ποὺ κοιμόμουν | κὶ γλυκοννειρευόμουν,
εἶδα κὶ οὐνειριάστηκα | κὶ γλυκοαρριβωνιάστηκα. Θεσσ. (Τρίκερ.)

γλυκοαριὰ ἡ, ἐνιαχ. γλυκοαργιὰς ὁ, ἥπ. (Λάκκα Σούλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. ἀ ρ ι ᾶ.

Τὸ δένδρον Δρύς ἢ ἀρία (Quaercus ilex ἢ Quaercus smilax) τῆς οἰκογ. τῶν Φηγιδῶν (Fagaceae) ἐνθ' ἄν.: "Ο γλυκοαργιὰς κάνει τὰ γλυκοβέλινα ἥπ. (Λάκκα Σούλ.)

γλυκοασπάζομαι Θράκ. (Ἀρμενοχ.) κ.ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ σ π ᾶ ζ ο μ α ι.

Ἀσπάζομαι με τρυφερότητα, γλυκύτητα: "Ἄσμ.

*"Αχ, μητέρα μ', δὲ θὰ ζήσω πιά,
φέρτε μου τὸν ἐραστή μου
νὰ τὸν γλυκοασπασθῶ.*

